

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ Т. ШЕВЧЕНКА
ІНСТИТУТ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ, ТЕОРІЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА
ЛІТЕРАТУРНОЇ ТВОРЧОСТІ

Залікова творча робота з предмету
«Майстерня драматургії»:

Драма *«Тренери не вступають у гру»*

Виконала:

студентка 2 курсу

спеціальності «Літературна творчість,
українська мова і література»

Дзевенко Софія Олександрівна

Перевірила:

доцент, доктор філологічних наук

Мар'яна Олександрівна Шаповал

Київ – 2019

Логлайн

Після чергового невдалого побачення дівчина вирішує звернутися до психотерапевта, але психоаналітиком виявляється винуватець її приходу, якого вона не впізнає.

Синопис

Все починається в кабінеті у психотерапевта. У Андрія (психотерапевт) закінчився робочий день і він збирається йти. Його асистентка Дарина в цей час працює з паперами. Він розповідає Дарині про майбутній вечір: у нього запланована зустріч із Владою (дівчина, з якою він нещодавно познайомився в інтернеті). Але є одна проблема – він давно не був на побаченнях і дуже нервує.

Далі ми бачимо Владиславу. Вона сидить вдома з подружкою і теж розповідає про майбутній вечір. Тут із розмови ми дізнаємося про те, що дівчина хворіє на прозопагнозію (неможливість запам'ятовувати обличчя). Владислава скаржиться, що через цей діагноз вона спілкувалася з чоловіками лише в мережі і не могла зустрітися, адже боялася наслідків. І сьогодні ввечері вперше за довгий час вона йде на справжнє побачення, до того ж, з чоловіком, який їй подобається і покладає на це великі надії.

Далі ми бачимо їхню зустріч. Андрій сидить і чекає на дівчину. Приходить Владислава. Вона бачить Андрія і одразу дивується – той прийшов у темних окулярах. Але це був лише початок її розчарувань: дурні жарти, невдалі залицяння та безглузді спроби виразити свою симпатію. Розбита вщент Владислава вирішує не продовжувати вечір та повернутися додому.

Розлючена Влада вривається в квартиру. Поки роздягається, вголос обурюється. Потім перестає злитись і починає плакати. Подруга радить звернутися до професіонала.

Наступного дня Влада йде до психотерапевта. Зайшовши до кабінету, вона починає розповідати про свої проблеми з чоловіками. Психотерапевтом виявився Андрій, але вона вже його не пам'ятає

«Тренери не вступають у гру»

АНДРІЙ – молодий чоловік, психотерапевт, який не має стосунків, бо не любить «перших побачень»

ВЛАДИСЛАВА – дівчина, що має діагноз – прозопагнозія (нездатність запам'ятовувати обличчя), через що спілкується з чоловіками лише в інтернеті

ДАРИНА – асистентка Андрія, з якою він гарно спілкується

РУСЛАНА – подруга Владислави, з якою вони разом винаймають квартиру

Дія перша

Сцена 1

Вечір. Кінець робочого дня. Кабінет. Андрій сидить на кріслі та перебирає папери.

АНДРІЙ (бубонить). Аркадію Петровичу, невже все так погано? Треба слухати мої поради, ага. А то розумні всі такі. Галочка. (Ставить галочку, перегортає листок). А тут у нас... ооо, сім'я Гриценків, як же без них. Навіть мої нерви їх не витримують. Галочка. (Ставить галочку, перегортає листок). Надія Степанівна перенесла зустріч на понеділок, галочку не ставлю. (Перегортає листок).

Стук у двері. Двері відчиняються, заглядає Дарина.

ДАРИНА. Андрію Олексійовичу, можна?

АНДРІЙ (не піднімаючи погляд). Так-так, Дариночко, заходь. (Жестом запрошує її сісти на крісло навпроти). Сідай, клади свої папки на стіл.

ДАРИНА (сідає, розкладає папки на столі). Як пройшов день?

АНДРІЙ (зітхає). Охх, не питай. Таке відчуття, що він по мені пройшов.

ДАРИНА (усміхається). Що, знову Гриценки? Що цього разу?

АНДРІЙ (підіймає очі). Все як завжди. Вона підозрює його у зраді, а він думає, що вона краде його гроші. Як то кажуть, у багатих свої причуди.

ДАРИНА (*з насмішкою*). Тааак...З такими грошима, як у них, я б об'їздила пів світу. А вони до тебе ходять, як у церкву. Надумали собі проблем та й витрачають гроші.

АНДРІЙ (*знову дивиться на папери*). Їхнє марнотратство – мої гроші. Мені ж краще. От прийшли вони сьогодні знову до мене вияснити свої стосунки – я й на побачення заробив. (*Піднімає очі, усміхається*). Бізнес.

ДАРИНА (*округлює очі*). Чекай... що ти сказав?

АНДРІЙ (*опускає очі, нервово копирсається в паперах*). Хоча, знаєш, мені їх шкода. Така гарна пара, а видумують проблем на свої голови, наче...

ДАРИНА (*перебиває його, підвищує голос*). Що ти сказав?! Побачення? У тебе?

АНДРІЙ (*приречено*). Мій язик без кісток та твої гострі вушка – погана комбінація.

ДАРИНА (*вмощується в кріслі зручніше*). Та невже? Містер стабільність знайшов собі ідеальну дівчину?

АНДРІЙ (*сміється*). Стій-стій-стій, розігналася. (*Зітхає*). Це наше (з огидою) перше побачення. Ти знаєш, як я їх не люблю. (*Спирається на спинку крісла*). Це завжди так хвилююче, незрозуміло та...

ДАРИНА (*перебиває*). Так-так, я знаю. (*Перекривляє Андрія, імітуючи його низький голос*). Не знаєш що казати, чого очікувати і взагалі, що робити.

АНДРІЙ (*закочує очі*). Так, це я й хотів сказати. (*Складає руки на грудях*). Ніколи не думав, що скажу це, але я нервую.

ДАРИНА (*розводить руками*). Чому нервувати? Ти симпатичний чоловік, розумний, щирий. До того ж, у тебе є ще дещо... (*дивиться йому в очі*). Чудовий ліхтар під оком. (*Сміється*). А що? Ввечері темно, посвітиш.

АНДРІЙ (*крізь усмішку*). Дарино Вікторівно, домоворитесь ви колись – звільню і тоді посмієтесь.

ДАРИНА (*заспокоюючись*). Жарт, звичайнісінький жарт.

АНДРІЙ (*саркастично*). Дякую, Даринко, тепер я хвилююся значно менше. Не вистачало ще щоб вона подумала, що я якийсь кримінальний авторитет.

ДАРИНА (*махає рукою*). Ойй, давай я тобі його замажу тональним кремом та й усе. І зміни нарешті дверки на шафі, бо вже втретє красуєшся перед клієнтами синцем.

АНДРІЙ (*вирачує очі*). Щооо? Прийти нафарбованим? Оце придумала. (*Складає папки*). Пішли вже по домітках, поки ти мені губи не вирішила нафарбувати.

ДАРИНА (*сміється*). Диви який перебірливий. А щодо побачення не хвилюйся. Я тобі скажу так: я знаю психологію жінок. Будь дещо нахабним, дівчатам це подобається!

АНДРІЙ (*фиркає*). Пфф, не вчи професіонала. Я знаю людську психологію, як свої п'ять пальців.

ДАРИНА (*здивовано*). Чому тоді не ходиш на побачення? Я б на твоєму місці користувалася цими знаннями.

АНДРІЙ (*відкладає папери*). Ти не на моєму місці. (*Нахиляється до Дарини, дивиться їй в очі*). І запам'ятай, тренери ніколи не вступають в гру.

Сміються. Андрій забирає папери та йде з кабінету. За ним виходить Дарина.

Сцена 2.

Квартира. На ліжку в домашньому одязі сидить Руслана. До кімнати заходить Влада з двома чашками кави.

ВЛАДА (*подає чашку Руслані та сідає на ліжку*). Твоя кава.

РУСЛАНА (*бере чашку, робить ковток*). Ммм, дякую, дуже смачно. (*Дивиться на Владу*). Ну що, готова?

ВЛАДА (*кричить*). Нііі! Зовсім ні! Я не знаю, що мені робити!

РУСЛАНА (*закочує очі, кладе руку подрузі на коліно*). Та заспокойся ти! Це звичайне побачення. Тобі ж не 15 років. Чому панікуєш?

ВЛАДА (*саркастично*). А то ти не знаєш, чому я панікую.

РУСЛАНА (*зітхає*). Знаю... Але ж не можна все життя просидіти вдома. Треба шукати своє щастя... (*робить паузу*). Навіть у такій складній ситуації.

ВЛАДА (*панічно бігає очима по кімнаті*). Ну а що як не вийде? Що як буде так, як минулого разу?

РУСЛАНА (*жестом зупиняє її*). Не буде! Це було вже сто років тому. До того ж, той Рома був справжній телепень, ти сама це знаєш. (*Робить ковток, ставить чашку на стіл та встає з ліжка*) А тепер, пані, ласкаво прошу до салону краси «У Руслани». (*Жестом запрошує її сісти на стілець*). Зараз я тобі такий макіяж зроблю, Леді Гага позаздрить.

Сміються. Влада сідає на стілець, Руслана починає її фарбувати.

РУСЛАНА. До того ж, ти сама казала, що цей Андрій – цікавий співрозмовник, розумний та романтичний. Казала? Казала! Тому не хвилюйся.

ВЛАДА (*зітхає*). Та казала. Але ж одне діло, що я з ним спілкувалася в мережі, а зовсім інше – побачення. (*Розводить руками*). Я уже кілька років не зустрічалася з хлопцями. (*Опускає голову*) У мене ніколи не буде стосунків.

РУСЛАНА (*бере обличчя подруги в руки, підіймає*). Агов, дурепо! Прозопагнозія – це не вирок. Ти просто не можеш запам'ятовувати обличчя і все. (*Продовжує фарбувати*). Близько 10% населення мають цей діагноз і ніхто ще не помер від цього.

ВЛАДА (*підвищуючи голос*). Так, не помер. Але ти уявляєш взагалі, як це? Варто мені побачити нове обличчя, як я одразу забуваю попереднє! Навіть якщо бачила його хвилину тому! І я ніколи не згадаю його знову. Я щоразу бачу людей, мов вперше!

РУСЛАНА (*роздратовано*). То що, лягти і чекати на смерть? Не будь малою дитиною, візьми себе в руки! Скільки ти вже не була на побаченні? Три роки? Чотири? Усі знаходять своє кохання. І ти – не виняток.

ВЛАДА (*підіймає голову*). Так, сьогодні я зроблю це.

РУСЛАНА (*усміхається*). Ооо, це вже мені подобається. Тільки не нароби дурниць! Бо я тебе добре знаю.

Сміються.

ВЛАДА (*крізь сміх*). Ее нііі, цей вечір буде ідеальним. (*Заплющує очі, мрійливим голосом*). Він бачить мене, закохується, і я закохуюсь, а далі весілля, діти і... (*робить паузу*). До речі, як тобі ім'я Саша? Пасує і хлопчику, і дівчинці.

РУСЛАНА (*дивується, сміється*). Ого-го, подружко, ти покладаєш величезні надії на побачення з людиною, яку ніколи не бачила.

ВЛАДА (*вдавано ображається*). А щооо? (*Сміється*). Ми з ним уже близько місяця спілкуємося в мережі. Він дуже романтичний, постійно пише компліменти. Уже не дочекаюся побачити його англійський шарм. (*Сміється*)

РУСЛАНА (*легенько посміхається*). Ох, дивись, обережно. Інтернет – це така штука... ніколи не знаєш напевне, переписуєшся з 28- річним Андрієм чи 50-річним Ашотом.

ВЛАДА (*сміється*). Фууу, бурчиш, як стара бабця.

РУСЛАНА (*сміється*). Жартую. (*Відкладає косметичку*). Ну все, красуня. Біжи підкоряти свого Ромео.

Влада цілує подругу в щічку та вибігає з кімнати.

Сцена 3.

Вечір. Кафе. Грає спокійна музика. За столиком сидить Андрій у чорних окулярах.

АНДРІЙ (*задумливо бурмоче*). А може їх, все-таки, зняти? Я ж не мафія. (*Нервово знімає окуляри та кладе поруч*). Але ж фінгал... Якщо вона подумає, що я якийсь гопник? Ні-ні, краще вдягну. (*Тягнеться рукою за окулярами, але в останній момент забирає руку*). Але ні, ну куди вони, точно як мафіозі. Не годиться. (*Нервово перебирає пальцями краватку*). Все має бути ідеально, ідеально, ідеально... (*тупає ногою*). Чому я не купив тюльпани пізніше? Купив за дві години, і от, вони вже зів'яли. Господи, я так довго вже не був на побаченнях. Раптом їй щось не сподобається? (*Кладе руку на коліно, тим самим зупиняючи тупання ноги*). Так, заспокойся. Ти даєш людям поради, рятуєш шлюби та лікуєш нервові розлади, а тут сам не можеш справитися зі своїми емоціями? (*Глибоко вдихає та видихає*). Я спокійний.

Заходить Влада. Андрій помічає її і панічно хапається за окуляри, які випадають з рук, він їх підхоплює та вдягає.

ВЛАДА (*розгублено*). Емм...Андрій?

АНДРІЙ (*пискляво*). Так. (*Прокашлюється*). Так. Влада?

ВЛАДА (*сідає на стілець навпроти*). Так, дуже рада нарешті зустрітися.

АНДРІЙ (*розгублено*). Я...ее...так, я...ее...так, я теж, так, радий. Кхм, дуже радий...я. (*Простягає їй букет тюльпанів*). Це тобі. Вони такі ж...ем...чудові, як і ти.

ВЛАДА. Охх, дякую. Це так...ммм...неочікувано.

АНДРІЙ (*ніяковіє*). Пусте (*Пауза*). Замовимо щось?

ВЛАДА. Я буду капучино з корицею.

АНДРІЙ (*здивовано*). Оо, це мій улюблений напій. Не уявляю свого життя без кави.

ВЛАДА (*усміхається*). Я теж.

АНДРІЙ (*задумливо*). Цікаво, як називається людина, яка любить каву? Кавун? (*Нервово хихикає*).

ВЛАДА (*тетеріє*). О, хах, смішний жарт... (*видихає*). Перепрошую, можу я дещо запитати?

АНДРІЙ. Звісно.

ВЛАДА (*ніяково*). Навіщо тобі... чорні окуляри?

АНДРІЙ *(на секунду ніяковіє, а тоді відкидається на спинку, нахабним голосом)*. Можливо я агент 007 і маю спеціальну таємну місію – вкрати твоє серденько?

Мовчання.

ВЛАДА *(здивовано)*. Оуу, справді? Гм, цікаво. Буду знати...

АНДРІЙ *(боязко)*. Дівчатам же подобаються нахаби, чи не так?

ВЛАДА *(давиться кавою, прокашлюється)*. Ну, можливо.

АНДРІЙ *(стає впевненішим, посміхається)*. Влаго, ваші батьки, випадково не садівники? *(Пауза)*. Інакше звідки в них така квіточка?

ВЛАДА *(виричує очі)*. Мої батьки викладачі.

АНДРІЙ *(розгублено)*. Кхм, не важливо. *(Складає руки на грудях)*. Тож, панно, давайте поговоримо про Вас? Ти казала, що любиш читати. Що саме?

ВЛАДА. Так, я завжди любила читати, скільки себе пам'ятаю. У мене вдома величезна бібліотека. Хоча, зізнатися чесно, улюбленого автора я ще не знайшла. Подобаються твори Рея Бредбері. Вони одні з найулюбленіших. А ти?

АНДРІЙ. Не люблю класику. Мені подобаються сучасні твори. Ти читала «50 відтінків сірого»? Це шедевр.

ВЛАДА *(з награною цікавістю)*. Справді? Отакої... обов'язково почитаю... якщо матиму час.

АНДРІЙ. А ти дивилася серіал «Покидьки»?

ВЛАДА. На жаль, ні.

АНДРІЙ. Ти просто повинна подивитися! Це не серіал, це вершина мистецтва.

ВЛАДА *(ніяково)*. Я надаю перевагу фільмам. Переважно драмам, історичним, біографіям. Мене цікавлять реальні, живі історії. Не люблю надуману фантастику.

АНДРІЙ *(нафосно)*. У цьому твоя помилка.

ВЛАДА *(підвищує голос)*. Я так не вважаю!

Мовчання.

АНДРІЙ. Чим займаєшся у вільний час?

ВЛАДА. Люблю готувати.

АНДРІЙ. Ого, і борщ варити вмієш?

ВЛАДА. Вмію.

АНДРІЙ. І пиріжки пекти вмієш?

ВЛАДА (*роздратовано*). Вмію.

АНДРІЙ. Ого, панянку, а вашій мамі зять не потрібен?

ВЛАДА (*видихає*). Не потрібен. У неї і без...(*підбирає слово*) зятів проблем вистачає.

АНДРІЙ (*усміхається*). А дарма. Я завжди мріяв про дружину, яка буде варити борщ, поки я працюю.

ВЛАДА (*дивується, каже крізь зуби*). Пощастить же їй. (*Бере сумку*). Пробач, я згадала, маю невідкладні справи. Треба бігти.

АНДРІЙ (*розчаровано*). Ох.. вже? Ну, бувай. Сподіваюсь, скоро знову зустрінемось.

ВЛАДА (*нервово посміхається*). Я теж.

Сцена 4.

З гуркотом відчиняються входні двері, залітає Влада. На кухні за столом сидить Руслана.

ВЛАДА. Дістало! (*Штовхає двері ногою*). У мене що, на лобі написано «лу-зер-ша»? Чому мені трапляються лише всякі мудили? (*Зриває з себе куртку, перекривляє Андрія, імітує його низький голос*). Ваші батьки, випадково, не садівники? А звідки тоді в них така квіточка? (*Інтенсивно махає руками*). Твої батьки, напевно, айтішніки, інакше я не розумію, звідки в них такий збій у системі! (*Кидає куртку на підлогу, починає розціпати туфлі*). Два роки без хлопця. Два! Таке відчуття, ніби нормальні мужики повимирали! (*Знімає туфлі, відкидає їх ногою*). В мережі такий романтик, такий віртуоз, і Владочко те, і Владочко се, і поезію любить, і пісні пише. А тут щойно зустрілися і на тобі – два слова зв'язати не може! (*Іде на кухню і наливає дві склянки вина*). Припхався на побачення в чорних окулярах. (*Подає одну склянку Руслані*). Клятий Термінатор! (*Сідає в крісло*) А хоча ні, вибачте, який Термінатор? Бонд. Джеймс Бонд! (*Махає руками, перекривляє Андрія*) Панянку, вашій мамі зять не потрібен? Потрібен! А тобі лікар потрібен! Цей придурок точно застряг у минулому. (*Випиває склянку вина*) З виду такий інтелігентний чоловік, пристойний, гарно вдягнений. Тааак, перше враження буває дуууже оманливе. (*Підливає ще вина, знову перекривляючи Андрія*) Я обрав ці тюльпани, бо вони такі ж чарівні, як і ти. Серйозно? То я теж така облізла? Мені здається, що ті тюльпани вмерли своєю смертю. Під яким пам'ятником він їх нарвав? Я б не здивувалася, якби

він ще гвоздики приніс. *(Робить ковток вина, видихає. На секунду схиляє голову, а тоді різко її підіймає)* Ні, ну а ця «інтелектуальна хвилинка»? Це як називається взагалі? *(Перекривляє Андрія)* А ти читала «50 відтінків сірого»? Чи читала я? Дорогенький, я прочитала скільки книг, що тобі й не снилося. Це тобі не пацанські пабліки «Вконтакті» гортати. *(Ставить склянку на стіл, затуляє обличчя руками)* Аааааа! Ну чомууу? *(Опускає руки на коліна)* Господи, куди ти подів хороших чоловіків? *(Встає з крісла, йде до комоду)* Що зі мною не так? Ну що? Ніби й маю нормальний вигляд, і слідкую за собою. *(Відкриває шафу, дістає цукерки)* І не дурна, маю хорошу освіту, вмію спілкуватися з людьми. Де ж я звернула не туди? *(Знову сідає на крісло, починає відкривати коробку)* Все, Владо, заспокойся, не зважай на це все. *(Дістає цукерку, кладе до рота)* Ну а його сміх? Ну справжнісінький маніяк. Та ще й сміється сам зі своїх жартів! *(Видихає)* Хууух, ну все. *(Опускає голову, починає плакати)* Та не все! Ну не все! Ну ті окуляри то взагалі жесьть! Він точно на побачення збирався?! *(Опускає голову на коліна).*

РУСЛАНА *(жуючи бутерброд)*. Ооо, подруго, у тебе як завжди.

ВЛАДА *(підіймає голову)*. Дякую за співчуття.

РУСЛАНА *(жує бутерброд; каже швидко й нерозбірливо)*. А що тут співчувати? Я б порадила тобі піти до психотерапевта.

ВЛАДА. Що?! Бутерброд з рота вийми!

РУСЛАНА *(проковтнувши)*. Кажу, що тобі варто сходити до психоаналітика. Нехай допоможе тобі з цим. *(Пауза)*. А не допоможе, їдь до якоїсь бабці ворожки, нехай яйцями викачує.

ВЛАДА *(закочує очі)*. Дякую, краще вже до психоаналітика.

Сцена 5.

Кабінет Андрія. Він сидить у кріслі та чекає на пацієнта. До кабінету заходить Дарина.

ДАРИНА *(з неприхованою цікавістю)*. Ну що? Як пройшло побачення?

АНДРІЙ *(усміхається)*. Бездоганно! Я був неперевершений.

ДАРИНА *(здивовано)*. Ну нічого собі! Тебе можна привітати?

АНДРІЙ *(усміхається)*. Звісно. Я зробив так, як ти й казала: був нахабним та впевненим. І це подіяло! *(Поправляє волосся)*. Я їй точно сподобався.

ДАРИНА (*демонстративно плескає в долоні*). Ну молодець, молодець. Нарешті я познайомлюся з тією самою дівчиною, яка вкрала серце нашого суворого та незламного Андрія Олексійовича.

АНДРІЙ (*встає, тисне Дарині руку*). Тобі дякую. Ти дійсно знаєш, що подобається жінкам. (*Знову сідає на крісло*). Може тобі теж у психологи?

ДАРИНА (*сміється*). Ні-ні, це не для мене. (*Дивиться на годинник*). Ось папка, а я пішла, з хвилини на хвилину прийде пацієнт. Прозопагнозія.

Дарина виходить з кабінету.

АНДРІЙ (*наливає в склянку воду*). Ну, що ж, вчора відпочив, сьогодні треба як слід попрацювати.

Стук у двері. До кабінету заходить Влада.

ВЛАДА. Доброго дня. Можна?

АНДРІЙ (*здивовано*). О, привіт. А ти що тут робиш?

ВЛАДА (*здивовано*). Перепрошую? Я прийшла до вас на прийом. Це ж ви психотерапевт?

АНДРІЙ (*розгублено*). Це жарт?

ВЛАДА. Тобто? Ви Андрій Олексійович? Чи я помилилась дверима?

АНДРІЙ (*заглядає до папки; каже пошепки*). Не може бути...

ВЛАДА. Щось сталося?

АНДРІЙ. Ні-ні, все добре. (*Жестом запрошує її сісти на крісло*). Сідайте, будь ласка.

ВЛАДА (*сідає на крісло*). Я б хотіла поділитися з вами своєю проблемою.

АНДРІЙ. Слухаю

ВЛАДА (*видихає*). Кілька років тому мені поставили діагноз – прозопагнозія. І з тих пір моє життя ніби обірвалось. Розумієте? (*Знижує плечима*). Я невдаха. Мені 22 роки, а я живу з подругою в орендованій квартирі. І я знаю, що вона живе зі мною через жалість. (*Опускає очі*). У мене немає хлопця. Я кілька років спілкувалася з чоловіками лише в інтернеті, боялася зустрітися, щоб потім не пояснювати, що зі мною. (*Зітхає*). Щоб потім не було боляче. Вчора вперше за ці роки я наважилася піти на побачення. І знаєте що? (*Закочує очі*). Це було жахливо!

АНДРІЙ (*здивовано*). Справді?!

ВЛАДА (*підвищує голос*). Так! Він якийсь ненормальний! Просто маніяк! (*Махає руками*). Ви можете собі уявити, він прийшов в чорних окулярах, постійно відпускав якісь архаїчні жарти, до того ж, він якийсь сексист! Якби ще раз його зустріла, точно б вмазала в пику. (*Видихає*). Я не знаю, що мені робити.

АНДРІЙ (*кілька секунд мовчить, далі говорить тихо та знервовано*). Ну...що ж я вам можу сказати? Можливо, вам здалось? Може...все було не так погано? Знаєте, люди інколи хвилюються і верзуть дурниці, але це зовсім не означає, що вони...кхм, маніяки.

ВЛАДА (*підозріло дивиться на Андрія*). Ваш голос такий знайомий... Ми з вами не зустрічалися раніше?

АНДРІЙ (*мовчить, згодом напружується*). Навряд.

ВЛАДА (*приречено*). Що ви можете мені порадити?

АНДРІЙ (*нервово*). Вибачте, я на хвилюку відійду.

Андрій виходить з кабінету. Влада чує його голос за дверима.

АНДРІЙ. Даринко, прикрий мене, скажи їй щось, мене немає, я зник, я вмер, вигадай щось, я побіг.

ВЛАДА (*злісно та приречено*). Чудово! Навіть психотерапевт від мене втік! Що за прокляття?! Руслана мала рацію. Завтра їду до бабці.